

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 915

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 decembrie 2009

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.418. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind modificarea Normelor de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.218/2006	2-9
3.419. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind modificarea și completarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144 ¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.222/2006	10-16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind modificarea Normelor de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.218/2006

În baza prevederilor art. 144 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului
Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Normele de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.218/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.046 din 29 decembrie 2006, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Plasarea bunurilor în unul dintre regimurile menționate la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 1—7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul fiscal*, și livrarea acestora cât timp se află sub regimul respectiv se supun condițiilor impuse de legislația vamală.

(2) Prestările de servicii menționate la art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal asupra bunurilor aflate încă în unul dintre regimurile menționate la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 1—7 din Codul fiscal sunt scutite în măsura în care prestarea acestor servicii este autorizată de legislația vamală.

(3) Scutirea de taxă în ceea ce privește livrarea de bunuri plasate în unul dintre regimurile menționate la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 1—7 din Codul fiscal va fi justificată cu:

a) contractul încheiat cu titularul regimului sau cu beneficiarul;

b) factura care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

c) documentele din care să reiasă că bunurile în cauză se aflau în unul dintre regimurile mai sus menționate la momentul livrării sau prestării.

(4) Scutirea de taxă prevăzută la art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru serviciile de transport de bunuri, se justifică de persoana impozabilă care facturează transportul, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă aceasta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu beneficiarul;

c) documentele din care să rezulte că transportul este aferent livrărilor de bunuri prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal sau este efectuat în locațiile prevăzute la art. 144 alin. (1)

lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile aflate în regimurile sau situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal;

d) documentele specifice de transport în funcție de tipul transportului sau copii de pe aceste documente, după caz.

(5) Dacă locul serviciului de transport de bunuri este în România și beneficiarul ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi scutită, acesta justifică scutirea de taxă prevăzută la art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru serviciile de transport, cu:

a) factura emisă de prestator sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu prestatorul;

c) documentele din care să rezulte că transportul este aferent livrărilor de bunuri prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal ori este efectuat în locațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile aflate în regimurile sau în situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal;

d) documentele specifice de transport în funcție de tipul transportului sau copii de pe aceste documente, după caz.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.

(6) Scutirea de taxă prevăzută la art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru serviciile accesorii transportului aferent livrărilor prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal ori efectuat în locațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile aflate în regimurile sau în situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, se justifică de către prestatorul serviciilor, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal, și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) contractul încheiat cu beneficiarul;

b) factura care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

c) documentele din care să rezulte că sunt servicii accesorii unui transport aferent livrărilor de bunuri prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal ori efectuat în locațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile aflate în regimurile sau în situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

(7) Dacă locul serviciilor accesorii transportului aferent livrărilor de bunuri prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul

fiscal sau efectuat în locațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile aflate în regimurile ori în situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal, scutirea de taxă prevăzută la art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită, pe baza următoarelor documente:

- a) contractul încheiat cu prestatorul serviciilor;
- b) factura emisă de prestator;

c) documentele din care să rezulte că serviciile sunt accesorii unui transport aferent livrărilor de bunuri prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal sau efectuat în locațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile aflate în regimurile ori în situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.

(8) Scutirea de taxă prevăzută la art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru alte prestări de servicii aferente livrărilor de bunuri prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal sau efectuate în locațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile aflate în regimurile ori în situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, se justifică de către prestatorul serviciilor, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal, și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

- a) contractul încheiat cu beneficiarul;

b) factura care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

c) documentele din care să rezulte că prestările de servicii efectuate sunt aferente livrărilor de bunuri prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal ori sunt efectuate în locațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile aflate în regimurile sau în situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

(9) Dacă locul altor servicii aferente livrărilor de bunuri prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal sau efectuate în locațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile aflate în regimurile ori în situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal, scutirea de taxă prevăzută la art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită, pe baza următoarelor documente:

- a) contractul încheiat cu prestatorul serviciilor;
- b) factura emisă de prestator;

c) documentele din care să rezulte că prestările de servicii sunt aferente livrărilor de bunuri prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal sau sunt efectuate în locațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile aflate în regimurile ori în situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.”

2. La articolul 2, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Conform art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal, se consideră antrepozite de taxă pe valoarea adăugată:

a) pentru produsele accizabile, prevăzute la art. 125¹ alin. (1) pct. 7 din Codul fiscal, inclusiv pentru cele care sunt incluse și în lista menționată la alin. (3), orice locație situată în România, definită ca antrepozit fiscal în sensul art. 163 lit. c) din Codul fiscal;

b) pentru bunurile prevăzute la alin. (3), o locație situată în România și definită ca atare prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(2) Sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată:

a) livrările de bunuri care urmează să fie plasate în regim de antrepozit de TVA, conform art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal;

b) livrările de bunuri efectuate în locațiile prevăzute la alin. (1), atât timp cât bunurile se află încă în regim de antrepozit de TVA, conform art. 144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Produsele accizabile rezultate în urma producției în antrepozitele fiscale definite la art. 163 lit. c) din Codul fiscal sunt bunuri aflate în regim de antrepozit de TVA;

c) prestările de servicii care sunt aferente livrărilor prevăzute la lit. a) sau care sunt efectuate în locațiile enumerate la lit. a), pentru bunurile aflate încă într-un astfel de regim, conform art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal;

d) serviciile prestate de intermediarii care acționează în numele și în contul altei persoane, în cazul în care acestea sunt prestate în legătură cu operațiunile scutite de taxa pe valoarea adăugată conform prevederilor lit. a)—c), în baza art. 144¹ din Codul fiscal;

e) importurile și achizițiile intracomunitare de bunuri plasate în regim de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, în baza art. 142 alin. (1) lit. a) și a art. 144 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal.”

3. La articolul 2 alineatul (4), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) bunurilor livrate de magazinele duty-free conform art. 158 din Directiva 2006/112/CE, în cazul în care aceste livrări sunt scutite de taxă conform art. 143 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;”.

4. La articolul 2, alineatul (5) va avea următorul cuprins:

„(5) În cazul prestărilor de servicii prevăzute la alin. (2) lit. c) care sunt efectuate în locațiile prevăzute la alin. (1) lit. b), scutirea de taxă se limitează la serviciile enumerate în anexa 2 la norme, în condițiile în care nu conduc la reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu 8 cifre, cu excepțiile prevăzute în cadrul anexei 2.”

5. La articolul 2, alineatul (8) va avea următorul cuprins:

„(8) Persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată este persoana din cauza căreia bunurile ies din regimul de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, conform art. 150 alin. (5) din Codul fiscal.”

6. La articolul 2, alineatele (11) și (12) vor avea următorul cuprins:

„(11) Persoana care plasează bunuri în regim de antrepozit de TVA, livrează bunuri în timp ce acestea se află în regimul de antrepozit de TVA și/sau scoate bunurile dintr-un asemenea regim va trebui să îndeplinească următoarele condiții:

a) să se identifice față de antrepozitarul menționat la alin. (10) cu codul său de înregistrare în scopuri de TVA din România sau, după caz, cu codul său de identificare fiscală;

b) pentru toate livrările efectuate, să emită factura menționată la art. 155 alin. (1) din Codul fiscal, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal.

(12) Celelalte limite și condiții cu privire la regimul de antrepozit de TVA sunt prezentate în anexa 1.”

7. La articolul 2, alineatul (13) se abrogă.

8. Anexa 1 la norme va avea următorul cuprins:

„ANEXA Nr. 1
la norme

**Alte limite și condiții privind aplicarea
regimului de antrepozit de TVA**

I. Aplicarea regimului: principii de bază

1. Regimul de antrepozit de TVA se referă numai la bunurile comunitare. În acest sens, următoarele bunuri se consideră comunitare:

- a) bunurile provenind din teritoriul comunitar în scopuri de TVA, definit la art. 125² din Codul fiscal;
- b) bunurile importate pe teritoriul comunitar și plasate în circulație liberă în Comunitate.

2. Regimul de antrepozit de TVA cuprinde un sistem de scutiri în lanț de taxă, care constă în:

a) acordarea scutirii de taxă provizorii pentru toate operațiunile efectuate în cadrul regimului;

b) acordarea definitivă a acestei scutiri la momentul livrării ulterioare a bunurilor în cadrul regimului de antrepozit de TVA.

3. Toate operațiunile efectuate asupra bunurilor aflate în acest regim sunt scutite definitiv de la plata taxei, cu excepția operațiunilor efectuate către ultimul cumpărător care beneficiază numai de scutire provizorie.

4. Operațiunile prevăzute la pct. 3, care beneficiază numai de scutire provizorie, sunt:

a) livrarea efectuată către ultimul cumpărător, de bunuri care rămân în acest regim;

b) serviciile efectuate către ultimul cumpărător, aferente bunurilor ce rămân în acest regim pe perioada depozitării.

5. În cazul în care bunurile nu au făcut obiectul unei livrări cu plată, în cadrul regimului, operațiunile provizoriu scutite de taxă rămân următoarele:

a) operațiunea de plasare a bunurilor în regim de antrepozit de TVA de către cumpărătorul sau proprietarul bunurilor.

Această operațiune poate fi un import, o achiziție intracomunitară sau o livrare de bunuri în România;

b) serviciile în legătură cu aceste bunuri, prestate în contul cumpărătorului/proprietarului, în cadrul regimului, anterior și pe perioada antrepozitării.

6. Bunurile respective vor căpăta una dintre următoarele destinații:

a) fie ultimul cumpărător/proprietar efectuează o livrare cu plată a acestor bunuri, iar acestea rămân în cadrul regimului;

b) fie ultimul cumpărător/proprietar efectuează o livrare cu plată a acestor bunuri, iar acestea părăsesc regimul;

c) fie ultimul cumpărător scoate bunurile din regim, independent de orice tranzacție.

7. Livrarea cu plată nu face decât să extindă lanțul operațiunilor scutite. Totuși, livrarea însoțită de ieșirea bunurilor din acest regim, precum și ieșirea bunurilor din regim fără existența vreunei tranzacții pun capăt regimului.

II. Bunuri livrate cu plată și care nu rămân în regimul de antrepozit de TVA

8. Livrarea de bunuri nu mai poate beneficia de scutirea menționată la art. 144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal dacă bunurile nu rămân în regimul de antrepozit de TVA și urmează regulile obișnuite, având următoarele caracteristici:

a) este, în principiu, taxabilă dacă livrarea are loc în România și bunurile nu părăsesc România, fără însă a afecta aplicarea altei scutiri în interiorul țării;

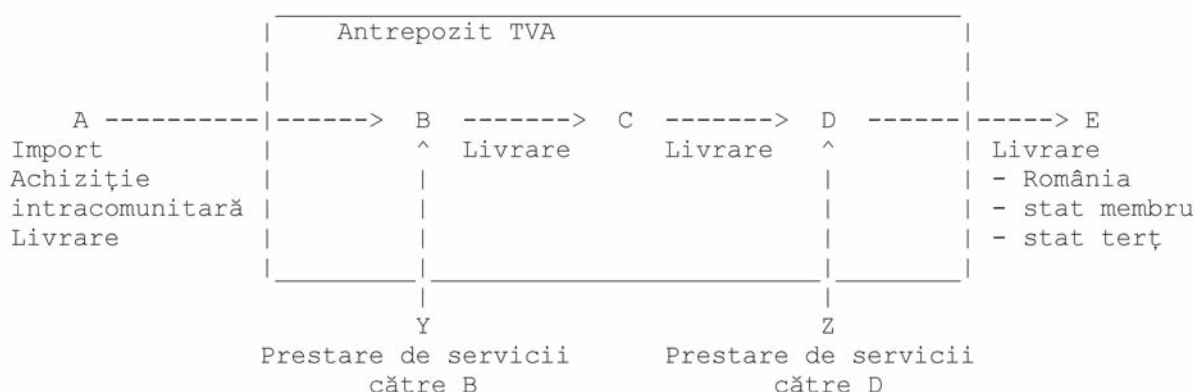
b) nu se supune TVA dacă livrarea nu are loc în România, conform art. 132 din Codul fiscal, ca, de exemplu, o livrare cu instalare în străinătate sau vânzare la distanță care are loc în străinătate;

c) este scutită de taxă dacă este o livrare intracomunitară sau un export ce respectă condițiile pentru ca o operațiune să fie scutită de taxă, conform art. 143 din Codul fiscal.

9. Aplicarea regulilor obișnuite pentru această operațiune determină transformarea scutirii provizorii aplicate ultimelor operațiuni (livrarea de bunuri sau prestarea de servicii) ce precedă această livrare în scutire definitivă.

Exemplu*):

Persoanele impozabile A, B, C, D, E, Y și Z efectuează următoarele operațiuni:

A. A îi vinde bunuri lui B, care le plasează într-un antrepozit de TVA. Operațiunea A—B poate constitui un import efectuat de B, o achiziție intracomunitară efectuată de B sau o livrare efectuată de A lui B cu scutire de taxă pentru că bunurile se plasează de către B într-un antrepozit de TVA. Această scutire se acordă provizoriu.

B. Y efectuează o prestare de servicii în legătură cu bunurile, în contul lui B. Această operațiune este provizoriu scutită de taxă.

C. B vinde bunurile supuse transformării lui C, iar bunurile rămân în același regim. Livrarea B—C este provizoriu scutită de taxă, însă transformă scutirea aferentă plasării bunurilor de către B în cadrul regimului în scutire definitivă (import efectuat de B, achiziție intracomunitară sau livrare de la A către B), ca și prestarea de servicii efectuată de Y lui B.

D. C vinde bunurile lui D, iar acestea rămân în regim de antrepozit de TVA. Livrarea C—D este scutită provizoriu de taxă,

*) Exemplul este reprodus în facsimil.

dar transformă scutirea aferentă livrării de bunuri de către B lui C în scutire definitivă.

E. Z efectuează o prestare de servicii în legătură cu bunurile, în contul lui D. Această operațiune este provizoriu scutită de taxă.

F. D vinde bunuri lui E, iar acestea părăsesc regimul în cadrul acestei vânzări. Această livrare poate fi o livrare taxabilă în România, o livrare intracomunitară sau un export scutit de taxă.

Această livrare transformă scutiile provizorii acordate pentru livrarea de către C lui D și pentru prestarea de servicii de către Z lui D în scutiri definitive.

III. Bunurile care părăsesc regimul fără a avea loc o tranzacție comercială

10. Bunurile care părăsesc regimul fără a avea loc o tranzacție comercială pot avea ca destinație România, alt stat membru sau un stat în afara Comunității.

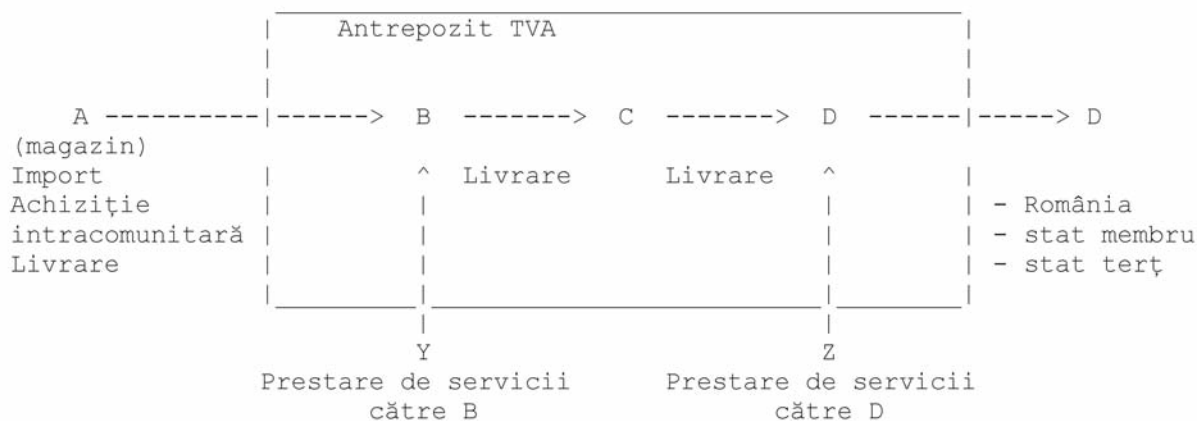
11. Impozitarea cu TVA, fără a afecta o posibilă scutire, se poate efectua numai pentru operațiunile anterioare care erau provizoriu scutite de taxă. Aceste operațiuni pot fi: livrarea de bunuri, prestarea de servicii, achiziția intracomunitară sau importul de bunuri. În situația în care la scoaterea bunurilor din regim fără existența unei tranzacții comerciale nu se pot determina operațiunile care au fost provizoriu scutite de taxă, regularizarea se face prin impozitarea cu TVA a bunurilor scoase din regimul de antrepozit de TVA, deși scoaterea bunurilor din regim fără existența unei tranzacții comerciale nu constituie în sine o operațiune în sfera TVA. Regularizarea TVA se realizează prin plata taxei conform pct. 35—38.

12. În cazul în care bunurile nu au făcut obiectul livrării cu plată când se aflau în regimul de antrepozit de TVA, operațiunile menționate la pct. 11 sunt următoarele:

a) operațiunea de plasare a bunurilor în acest regim de către cumpărătorul/proprietarul bunurilor. Această operațiune poate fi: livrare, import sau achiziție intracomunitară de bunuri;

b) prestările de servicii în legătură cu aceste bunuri în beneficiul cumpărătorului/proprietarului anterior sau în perioada în care bunurile se aflau în acest regim.

Exemplu*):

În acest sens, reluăm exemplul menționat la pct. 9 și considerăm că D nu vinde bunurile achiziționate și supuse transformării, ci le scoate din regimul de antrepozit de TVA pentru a le transporta în magazinul său de vânzare cu amănuntul din România, în alt stat membru sau în afara spațiului comunitar.

a) Dacă magazinul se află în România, D realizează o deplasare pe plan local, ce nu constituie o operațiune taxabilă. Aceasta implică faptul că operațiunile efectuate de către C lui D

13. În cazul în care bunurile au făcut obiectul uneia sau mai multor livrări cu plată când se aflau în regimul de antrepozit de TVA, operațiunile menționate la pct. 11 sunt următoarele:

a) livrarea de bunuri ce rămân în regimul de antrepozit de TVA, efectuată către ultimul cumpărător;

b) prestările de servicii efectuate către ultimul cumpărător atât timp cât bunurile se aflau în regimul de antrepozit de TVA.

14. Taxa datorată pentru operațiunile ce vor fi regularizate devine exigibilă la momentul ieșirii bunurilor din regim și se taxează cu cota care ar fi fost aplicabilă fiecăreia dintre aceste operațiuni făcute în beneficiul ultimului cumpărător/proprietar al bunurilor, care aplică prevederile art. 150 alin. (5) din Codul fiscal.

15. Ieșirea din regim fără existența unei tranzacții comerciale a unor bunuri ce sunt transportate în alt stat membru constituie un transfer în sensul art. 128 alin. (10) și (11) din Codul fiscal și, în consecință, reprezintă o operațiune impozabilă.

16. Această operațiune nu atrage nicio regularizare în măsura în care este scutită de taxă în baza art. 143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal.

17. În plus, scoaterea bunurilor din regimul de antrepozit de TVA transformă, de asemenea, scutirea provizorie acordată pentru operațiunile anterioare, precedente acestei ieșiri, în scutire definitivă.

18. Scoaterea din regim fără existența unei tranzacții comerciale a unor bunuri transportate într-un stat din afara Comunității nu constituie în sine o operațiune taxabilă.

19. Totuși, întrucât nu se datorează nicio taxă pentru bunurile exportate din spațiul comunitar, ieșirea bunurilor din regimul de antrepozit de TVA nu se supune taxei și nu se va efectua nicio regularizare.

20. De asemenea, în această situație ieșirea bunurilor din regimul de antrepozit de TVA în aceste condiții transformă scutirea provizorie acordată pentru operațiunile anterioare, precedente acestei ieșiri, în scutire definitivă.

(livrare de bunuri) și de către Z lui D (prestare de servicii) nu pot fi scutite definitiv de taxă și faptul că se datorează TVA pentru aceste operațiuni.

b) Dacă magazinul se află în alt stat membru și dacă D realizează un transfer în sensul art. 128 alin. (10) din Codul fiscal, această operațiune este scutită de taxă în baza art. 143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal. Preluarea bunurilor în statul membru de sosire va fi asimilată unei achiziții intracomunitare taxabile la prețul de cost al bunurilor, ce va cuprinde prețul de

*) Exemplul este reprodus în facsimil.

cumpărare plătit lui C, precum și costul serviciilor plătit lui Z. Prin urmare, scutirile acordate provizoriu pentru livrarea C—D și pentru serviciul Z—D devin definitive.

c) Dacă magazinul se află în afara spațiului comunitar, D realizează o deplasare a bunurilor în afara spațiului comunitar, operațiune care nu este impozabilă. Chiar dacă nu se aplică nicio taxă pentru bunurile exportate în afara Comunității, scutirile acordate provizoriu pentru livrarea C—D și pentru serviciul Z—D devin, de asemenea, definitive.

IV. Persoana obligată la plata taxei

21. În principiu, persoana obligată la plata taxei este persoana impozabilă care efectuează livrarea de bunuri sau prestarea de servicii în baza art. 150 alin. (1) din Codul fiscal.

22. S-a remarcat că atunci când aceste operațiuni se realizează în cadrul regimului, ele beneficiază de o scutire provizorie care devine definitivă dacă bunurile:

a) fac obiectul unei livrări în care bunurile rămân în regim de antrepozit de TVA;

b) părăsesc regimul în cadrul livrării;

c) părăsesc regimul independent de orice tranzacție comercială, spre o destinație din afara României.

23. Pe de altă parte, aceste operațiuni trebuie regularizate când sunt efectuate în beneficiul unei persoane impozabile care scoate bunurile din regim fără existența unei tranzacții comerciale, spre o destinație din România.

24. Întrucât persoana obligată la plata taxei, menționată la pct. 21, nu are posibilitatea de a controla destinația pe care o vor primi bunurile după ce le livrează ori le expediază, aceasta nu are cum să cunoască dacă scutirea provizorie aplicată operațiunii efectuate se va transforma sau nu în scutire definitivă

și, în consecință, dacă ar avea ori nu obligația efectuării unei regularizări.

25. Prin urmare, art. 150 alin. (5) din Codul fiscal desemnează persoana obligată la plata taxei ca fiind persoana din cauza căreia bunurile sunt plasate în acest regim sau care scoate bunurile din regim.

26. Derogarea prevăzută la pct. 25 este aplicabilă numai livrării de bunuri sau prestării de servicii care beneficiază de scutirea aferentă regimului de antrepozit de TVA și care se acordă provizoriu. Pentru celelalte livrări de bunuri și prestări de servicii (cum ar fi livrarea de bunuri care nu rămân în regim de antrepozit de TVA sau prestarea de servicii nepermisă în cadrul regimului) se aplică regula normală referitoare la obligația plății TVA, prevăzută la art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, cu excepția cazului în care se aplică altă regulă referitoare la obligația de plată, ca, de exemplu, conform art. 150 alin. (6) din Codul fiscal.

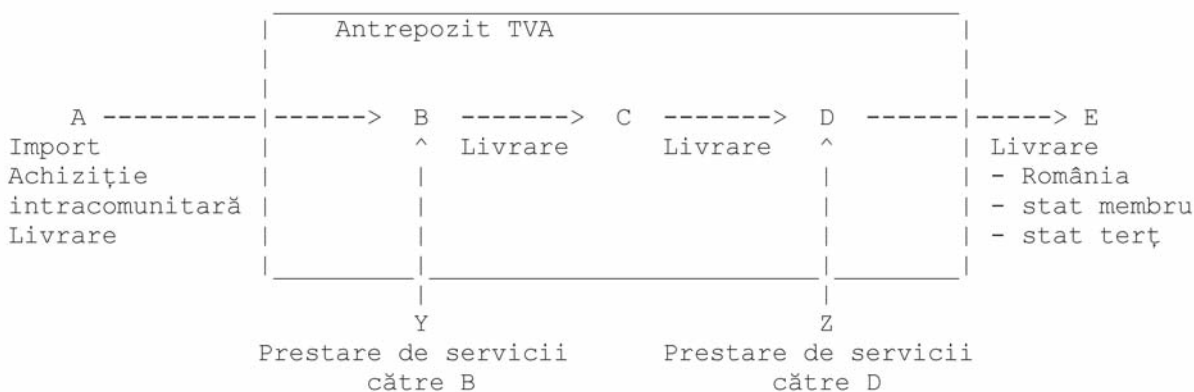
27. În ceea ce privește importurile și achizițiile intracomunitare de bunuri plasate în acest regim, nu se aplică nicio derogare, ci regulile obișnuite referitoare la persoana obligată la plata taxei pentru aceste operațiuni.

28. (1) În plus, art. 151² alin. (6) din Codul fiscal precizează că pentru aplicarea regimului de antrepozit de TVA prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal, antrepozitarul și transportatorul bunurilor din antrepozit sau persoana responsabilă pentru transport sunt ținuti răspunzători individual și în solidar pentru plata taxei, împreună cu persoana obligată la plata acesteia, conform art. 150 alin. (1), (5) și (6) și art. 151¹ din Codul fiscal.

(2) Această răspundere se aplică operațiunilor scutite provizoriu de la plata taxei și altor operațiuni aferente bunurilor plasate în regim.

Exemplu*):

Persoanele impozabile A, B, C, D, E, Y și Z efectuează următoarele operațiuni:

1. Bunurile produse de A în România sunt vândute unei persoane impozabile române, B, în regim de scutire de TVA, întrucât B a plasat bunurile într-un antrepozit de TVA din Constanța, administrat de X.

2. B îi solicită societății prelucrătoare Y din Mamaia să transforme bunurile. Acest serviciu nu este permis în cadrul regimului conform legislației vama, dacă antrepozitul în care se află bunurile este un antrepozit de TVA conform art. 2 alin. (1) lit. b) din norme.

3. B livrează o parte din bunurile transformate societății C din Ucraina. Bunurile părăsesc regimul în cadrul acestei livrări și sunt transportate spre Ucraina în contul lui B. Livrarea este scutită de taxă conform art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

4. B livrează o altă parte din bunurile transformate societății D din România, cu aplicarea taxei.

5. B livrează o altă parte din bunurile transformate unei companii din Germania, E, care nu este stabilită și nu este înregistrată în scopuri de TVA în România, iar bunurile rămân în regim.

6. B scoate restul de bunuri din antrepozit și le utilizează ca materii prime în fabrica sa din Timișoara.

7. Compania germană E revinde bunurile unei societăți din România, F, stabilită și înregistrată în scopuri de TVA în România, cu aplicarea taxei.

Tratamentul TVA aplicabil acestor operațiuni și persoanele obligate la plata taxei

Operațiunea A—B

Livrarea de bunuri realizată de A este scutită în mod provizoriu de taxă conform art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal, întrucât B a plasat bunurile într-un regim de antrepozit de TVA.

*) Exemplul este reprodus în facsimil.

Operațiunea Y—B

Întrucât această operațiune nu poate fi scutită de taxă, Y este, în principiu, persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal. Cu toate acestea, în situația în care prestările de servicii efectuate de Y în beneficiul lui B au loc într-un antrepozit de TVA conform art. 2 alin. (1) lit. a) din norme, respectiv într-un antrepozit fiscal, atunci, în principiu, serviciile ar beneficia de scutire provizorie de TVA conform art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal.

Operațiunea B—C

a) Întrucât bunurile sunt transportate în afara Comunității, această livrare este scutită de taxă conform art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, dacă sunt îndeplinite toate condițiile pentru aplicarea scutirii. Dacă nu s-ar aplica o scutire de taxă, B ar fi în principiu persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal.

b) Scutirea provizorie acordată pentru livrarea de bunuri de către A lui B devine definitivă pentru acea parte din bunuri livrate de B către C în Ucraina.

Operațiunea B—D

a) Întrucât bunurile părăsesc regimul, dar rămân în România, această livrare este taxabilă în România.

b) Scutirea provizorie acordată pentru livrarea de bunuri de către A lui B devine definitivă pentru partea din bunuri livrate de B lui D în România.

c) B este, în principiu, persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal pentru livrarea făcută în beneficiul lui D.

Operațiunea B—E

a) Această livrare este scutită provizoriu de taxă conform art. 144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, întrucât bunurile rămân în antrepozit de TVA.

b) Scutirea provizorie acordată pentru livrarea de bunuri de către A lui B devine definitivă pentru partea de bunuri livrate de către B lui E.

Operațiunea E—F

a) Întrucât bunurile părăsesc regimul, dar rămân în România, această livrare este taxabilă în România.

b) Scutirea provizorie acordată pentru livrarea bunurilor de către B lui E devine definitivă.

c) F este, în principiu, persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (6) din Codul fiscal.

Operațiunea B—B

a) Întrucât bunurile părăsesc regimul fără să facă obiectul unei livrări în cadrul regimului, fără a fi implicate în vreo tranzacție comercială și rămân în România, scutirea provizorie acordată pentru livrarea de la A la B nu devine definitivă și livrarea A—B trebuie (parțial) regularizată pentru această parte de bunuri.

b) B este, în principiu, persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (5) din Codul fiscal.

29. De asemenea, art. 2 alin. (9) lit. b) din norme prevede că bunurile lipsă se consideră scoase din regim în condiții care generează exigibilitatea taxei. Antrepozitarul va fi răspunzător pentru plata taxei pentru bunurile lipsă sau a căror destinație nu o poate justifica.

V. Plata taxei în cazul regularizării scutirii provizorii

30. Când bunurile părăsesc regimul trebuie efectuată o regularizare pentru operațiunile efectuate în beneficiul unei persoane impozabile sau efectuate de această persoană în momentul în care scoate bunurile din regimul de antrepozit de TVA fără existența unei tranzacții comerciale, în cazul în care destinația bunurilor este în România.

31. Când bunurile nu au făcut obiectul livrării cu plată cât timp se aflau în regim de antrepozit de TVA, operațiunile menționate la pct. 30 sunt următoarele:

a) operațiunea de plasare a bunurilor în acest regim de către cumpărătorul/proprietarul acestora. Această operațiune poate fi livrare, import sau achiziție intracomunitară de bunuri;

b) prestările de servicii în legătură cu aceste bunuri către cumpărător/proprietar anterior sau în timp ce acestea se aflau în regim de antrepozit de TVA.

32. Când bunurile au făcut obiectul uneia sau mai multor livrări cu plată în timp ce se aflau în regim de antrepozit de TVA, operațiunile menționate la pct. 30 sunt următoarele:

a) livrarea efectuată către ultimul cumpărător al bunurilor ce rămân în regim de antrepozit de TVA;

b) prestările de servicii către ultimul cumpărător, când bunurile se aflau în regim de antrepozit de TVA.

33. Taxa datorată pentru operațiunile care se vor supune regularizării devine exigibilă în momentul ieșirii bunurilor din regimul de antrepozit de TVA la cota care s-ar fi aplicat fiecăreia dintre operațiuni în cazul în care nu ar fi fost scutite provizoriu de taxă.

34. Persoana obligată la plata taxei pentru operațiunea ce se va supune regularizării este răspunzătoare pentru această regularizare.

35. În cazul bunurilor importate, plasate în antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, care părăsesc regimul fără vreo livrare ulterioară în cadrul regimului și fără existența unei tranzacții comerciale, se impune regularizarea taxei pentru importul efectuat. Persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (5) din Codul fiscal va regulariza taxa conform art. 157 alin. (2) din Codul fiscal.

36. În situația în care se impune regularizarea taxei pe valoarea adăugată pentru alte operațiuni decât importul de bunuri, persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (5) din Codul fiscal va regulariza taxa conform art. 157 alin. (2) din Codul fiscal.

37. În situația în care la scoaterea bunurilor din regim fără existența unei tranzacții comerciale nu se pot determina operațiunile care au fost provizoriu scutite de taxă, regularizarea se face prin impozitarea cu TVA a bunurilor scoase din regimul de antrepozit de TVA, deși scoaterea bunurilor din regim fără existența unei tranzacții comerciale nu constituie în sine o operațiune în sfera TVA. Persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (5) din Codul fiscal va regulariza taxa conform prevederilor art. 157 alin. (2) din Codul fiscal.

38. Taxa prevăzută la pct. 35—37 este deductibilă în limitele și condițiile prevăzute la art. 145—147¹ din Codul fiscal.

VI. Ținerea evidențelor și alte obligații

39. Identitatea persoanei care plasează bunurile în regim de antrepozit de TVA sau care scoate bunurile din acest regim trebuie cunoscută întotdeauna de titularul autorizației de antrepozit de TVA.

40. Aceste persoane trebuie să se identifice în fața titularului și să comunice codul de înregistrare în scopuri de TVA din România, dacă acesta există.

41. Pentru operațiunile efectuate în cadrul regimului de antrepozit de TVA, titularul nu este obligat să identifice diferiții operatori.

42. Titularul este totuși răspunzător, în calitate de antrepozitar, în solidar și individual, pentru plata taxei aferente acestor operațiuni.

43. Titularul trebuie să emită și să semneze un document de plasare în regimul de antrepozit de TVA.

44. Documentul de plasare trebuie emis la momentul în care bunurile intră în antrepozitul TVA și trebuie să cuprindă minimum următoarele:

- a) data de intrare a bunurilor;
- b) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului;
- c) numărul autorizației;
- d) adresa antrepozitului;
- e) numărul de ordine sub care documentul este înregistrat în registrul documentelor de plasare în regim;

f) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România, dacă acesta există, ale persoanei care plasează bunurile în regimul de antrepozit de TVA;

g) denumirea exactă și cantitatea bunurilor în starea în care sunt plasate în antrepozitul de TVA;

h) o mențiune referitoare la:

1. documentul de import, când plasarea urmează unui import de bunuri în România;

2. factura primită de persoana care face o achiziție intracomunitară ori autofactura menționată la art. 155¹ alin. (1) din Codul fiscal sau, în cazul unei achiziții intracomunitare asimilate menționate la art. 130¹ alin. (2) din Codul fiscal, documentul care justifică în celălalt stat membru transferul în România, atunci când plasarea urmează unei achiziții intracomunitare asimilate;

3. factura primită de la furnizor atunci când plasarea urmează unei livrări de bunuri în România;

4. documentul care se emite în cazul transferurilor locale, în România, prevăzut la pct. 47.

45. Persoanele care pot plasa bunuri în acest regim sunt următoarele:

a) persoana care face un import de bunuri în România, scutit de taxă conform art. 142 alin. (1) lit. a) și art. 144 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal;

b) persoana care face o achiziție intracomunitară de bunuri în România, scutită de taxă conform art. 142 alin. (1) lit. a) și art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal;

c) persoana care face o achiziție de bunuri în România a căror livrare efectuată de către furnizor este scutită de taxă conform art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal;

d) persoana care face un transfer local de bunuri în România într-un antrepozit de TVA.

46. Pentru aplicarea scutirii, pe declarația vamală de import trebuie menționate următoarele:

a) la rubrica 8 referitoare la importator: numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România, dacă este cazul, ale importatorului;

b) la rubrica 37 referitoare la regimul sub care se importă bunurile: codul alocat în Comunitate bunurilor plasate în regim de antrepozit de TVA;

c) la rubrica 44 rezervată pentru mențiuni specifice: numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului de autorizație de antrepozit de TVA, precum și numărul autorizației care i-a fost atribuită. Dacă titularul și importatorul sunt una și aceeași persoană, atunci informația de la rubrica 8 se trece și la rubrica 44. De asemenea, trebuie menționată clar la rubrica 44 orice informație legată de transformarea la care sunt supuse bunurile aflate în antrepozit;

d) la rubrica 49 legată de identificarea antrepozitului: numărul antrepozitului fiscal de accize în care urmează să fie depozitate bunurile, dacă este cazul.

47. Atunci când bunurile sunt plasate într-un regim de antrepozit de TVA în urma unui transfer local fără tranzacție comercială, proprietarul bunurilor trebuie să emită un document specific care să conțină următoarele informații:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale proprietarului, dacă acesta există;

b) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozitar;

c) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care vor fi depozitate bunurile;

d) denumirea exactă, cantitatea și valoarea bunurilor.

O copie a acestui document trebuie să se afle în posesia titularului de autorizație.

48. Titularul autorizației trebuie să transmită o copie semnată a documentului de plasare în regimul de antrepozit de taxă către persoana care plasează bunurile în regim.

49. O copie a documentului prevăzut la pct. 48 se transmite de către persoana care a plasat bunurile în antrepozit

furnizorului său din România și, după caz, prestatorilor care efectuează servicii asupra bunurilor înainte ca acestea să fie plasate în regim de antrepozit de TVA, pentru ca aceștia să dovedească faptul că operațiunile pot fi scutite de taxa pe valoarea adăugată.

50. O copie a documentului prevăzut la pct. 48 și o copie a autorizației de antrepozit de TVA trebuie transmise de către persoana care a plasat bunurile în antrepozit către prestatorii care efectuează servicii asupra bunurilor plasate în regim de antrepozit de TVA pentru a justifica scutirea de taxă.

51. Titularul regimului de antrepozit de TVA trebuie să țină un registru al documentelor de plasare, în care se raportează cronologic bunurile plasate într-un asemenea regim.

52. Acest registru trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

a) un număr de ordine;

b) data la care au fost plasate bunurile în regim;

c) codul de înregistrare în scopuri de TVA din România al persoanei care plasează bunurile într-un asemenea regim, dacă acesta există;

d) o trimitere la documentul de plasare;

e) un număr de ordine sub care sunt înregistrate bunurile în listele de stocuri.

Documentul de scoatere a bunurilor din regimul de antrepozit TVA

53. Titularul trebuie să emită și să semneze un document de scoatere a bunurilor din regimul de antrepozit de TVA.

54. Acest document trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

a) data la care bunurile părăsesc regimul;

b) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului;

c) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt depozitate bunurile;

d) adresa antrepozitului;

e) numărul de ordine sub care documentul este înregistrat în registrul documentelor de plasare;

f) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România, dacă este cazul, ale persoanei care scoate sau pentru care sunt scoase bunurile din regimul de antrepozit de TVA;

g) numărul de ordine sub care este înregistrat documentul de scoatere în registrul documentelor de scoatere din regim;

h) denumirea exactă și cantitatea bunurilor;

i) o mențiune referitoare la:

1. factura emisă, dacă bunurile părăsesc regimul de antrepozit de TVA cu tranzacție;

2. autofactura menționată la art. 155 alin. (4) din Codul fiscal, în cazul transferului de bunuri în alt stat membru în sensul art. 128 alin. (10) din Codul fiscal;

3. documentul special emis atunci când bunurile părăsesc regimul fără a face obiectul unei tranzacții comerciale și rămân în România, prevăzut la pct. 56;

4. numărul autorizației antrepozitului de TVA, precum și numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului, dacă bunurile sunt transportate în alt antrepozit de TVA pentru a fi plasate în același regim;

5. documentul privind accizele, dacă documentul de scoatere din regim se referă la produse accizabile.

55. Persoanele care pot scoate bunuri dintr-un regim de antrepozit de TVA sunt următoarele:

a) pentru bunuri, altele decât bunurile accizabile:

1. persoana impozabilă care livrează bunurile fără ca bunurile să rămână în regim de antrepozit;

2. proprietarul bunurilor care scoate bunurile din regimul de antrepozit fără a le implica în tranzacții comerciale;

b) pentru bunuri accizabile:

1. persoana impozabilă care livrează bunurile fără ca bunurile să rămână în regim de antrepozit, în măsura în care această livrare are drept consecință eliberarea în consum în scopuri de accize a bunurilor sau scoaterea fizică a acestora din antrepozitul de TVA;

2. proprietarul bunurilor care scoate bunurile din regimul de antrepozit fără a le implica în tranzacții comerciale.

56. Documentul pe care trebuie să îl emită proprietarul bunurilor, în cazul în care scoate bunuri din antrepozit fără existența unei tranzacții comerciale și pe baza căruia se efectuează regularizarea taxei pe valoarea adăugată prevăzută la pct. 37, trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

a) numărul de ordine, în baza uneia sau mai multor serii, care identifică documentul în mod unic;

b) data emiterii;

c) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România sau, după caz, codul de identificare fiscală ale proprietarului;

d) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozitar, dacă acesta este diferit de proprietarul bunurilor;

e) numărul autorizației antrepozitului de TVA;

f) dacă bunurile sunt mutate în alt antrepozit de TVA pentru a fi plasate în același regim, numărul autorizației antrepozitului de TVA, precum și numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului antrepozitului în care sunt mutate bunurile;

g) denumirea, cantitatea, prețul unitar și valoarea bunurilor.

57. O copie a facturii sau a oricărui alt document pe baza căruia sunt scoase bunurile din regimul de antrepozit de TVA trebuie emisă către titularul autorizației de antrepozit de TVA.

58. Titularul autorizației de antrepozit de TVA emite persoanei care scoate bunurile din regim o copie semnată a documentului de scoatere din regim și păstrează la rândul său o copie a acestui document.

59. Titularul autorizației de antrepozit de TVA trebuie să țină un registru al documentelor de scoatere din regimul de antrepozit de TVA, în care se raportează cronologic bunurile ce părăsesc regimul.

60. Acest registru trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

a) un număr de ordine;

b) data la care bunurile părăsesc regimul;

c) codul de înregistrare în scopuri de TVA din România al persoanei care scoate bunurile din regim, dacă acesta există;

d) o trimitere la documentul de plasare;

e) un număr de ordine sub care sunt înregistrate bunurile în listele de stocuri ca părăsind regimul.

61. Gestiunea stocurilor constă în principal în ținerea unui registru al documentelor de plasare a bunurilor în regim, a unui registru al documentelor de scoatere din regim și a unui registru al fișelor de stoc în care sunt raportate, pe tipuri de bunuri, intrările și ieșirile din regimul de antrepozit de TVA.

62. Aceste fișe trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

a) un număr de ordine;

b) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației;

c) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt depozitate bunurile;

d) adresa antrepozitului;

e) denumirea bunurilor;

f) codul tarifar al bunurilor în starea în care erau când au intrat în antrepozitul de TVA;

g) la plasarea bunurilor în antrepozitul de TVA:

1. data plasării;

2. cantitatea sau numărul de bunuri;

3. o trimitere la documentul de plasare;

h) la scoaterea bunurilor din antrepozitul de TVA:

1. data scoaterii;

2. cantitatea sau numărul de bunuri;

3. o trimitere la documentul de scoatere din regim;

i) o descriere a lucrărilor efectuate asupra bunurilor aflate în regimul de antrepozit de TVA;

j) bunurile ce rămân în stoc.

63. Prin excepție de la prevederile pct. 39—62 referitoare la documentele care trebuie emise și evidențele care trebuie ținute, în cazul regimului de antrepozit de TVA prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. a) din norme, sunt valabile documentele și evidențele întocmite conform legislației care reglementează accizele.

Obligații specifice legate de facturare

64. Când plasarea bunurilor în regim de antrepozit este făcută în cadrul unei livrări de bunuri în România, factura furnizorului trebuie să conțină, în plus față de elementele menționate la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, următoarele elemente specifice:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozit de TVA;

b) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt plasate bunurile.

65. Pentru livrările de bunuri ce rămân în regimul de antrepozit de TVA ce pot fi scutite de taxă conform art. 144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, factura emisă de furnizorul de bunuri trebuie să conțină, în plus față de elementele menționate la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, următoarele elemente specifice:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozit de TVA;

b) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt plasate bunurile.

66. Pentru prestările de servicii efectuate înainte ca bunurile să fie plasate în regim de antrepozit de TVA ce pot fi scutite conform art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, factura emisă de furnizorul de servicii trebuie să conțină, în plus față de elementele menționate la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, următoarele elemente specifice:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozit de TVA;

b) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt plasate bunurile.

67. Pentru prestările de servicii făcute asupra bunurilor cât timp acestea rămân în regimul de antrepozit și care pot fi scutite de taxă conform art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, factura emisă de furnizorul de servicii trebuie să conțină, în plus față de elementele menționate la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, următoarele elemente specifice:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozit de TVA;

b) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt plasate bunurile.”

9. **La anexa 2 la norme, titlul va avea următorul cuprins:**

„Servicii permise în antrepozitul de TVA prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. b) din norme”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 1 ianuarie 2010.

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Pogea

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind modificarea și completarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.222/2006**

În baza prevederilor art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și (3) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin.

Art. I. — Instrucțiunile de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.222/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.043 din 29 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Prin prezentele instrucțiuni se reglementează modul de justificare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată cu drept de deducere pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul fiscal*.

(2) Justificarea scutirilor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Codul fiscal se face de către persoana impozabilă care poate avea calitatea de furnizor/prestator sau, după caz, de beneficiar. Scutirea de taxă pe valoarea adăugată se aplică numai în situația în care locul operațiunii se consideră a fi în România, conform prevederilor art. 132 și 133 din Codul fiscal. În cazul serviciilor pentru care ar fi aplicabile prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, dacă nu se pot prezenta dovezi din care să rezulte că beneficiarul este o persoană impozabilă, se aplică regulile prevăzute la art. 133 alin. (3)—(6) din Codul fiscal pentru stabilirea locului prestării serviciilor, iar dacă, potrivit acestor reguli, locul prestării este în România, prestatorul poate aplica o scutire de TVA prevăzută de Codul fiscal, în condițiile justificării acesteia conform prezentelor instrucțiuni, în caz contrar operațiunea fiind taxabilă.

(3) În sensul prezentelor instrucțiuni:

a) prin *contract* se înțelege și comanda, urmată de executarea acesteia;

b) *prestatorul* este orice persoană care acționează în nume propriu și facturează o prestare de servicii;

c) *beneficiarul* este persoana pe numele căreia a fost emisă o factură pentru o prestare de servicii sau pentru o livrare de bunuri;

d) prin *furnizor* se înțelege orice persoană impozabilă care realizează o livrare de bunuri în sensul art. 128 alin. (1) sau alin. (2) din Codul fiscal, respectiv producătorul bunurilor sau proprietarul bunurilor ori comisionarul care acționează în nume propriu, dar în contul comitentului;

e) sunt considerate *livrări de bunuri*, în sensul art. 143 alin. (1) lit. a) și b) din Codul fiscal, bunurile transportate din România în afara Comunității Europene, denumită în continuare *Comunitate*, chiar și în lipsa unei tranzacții comerciale;

f) în scopul aplicării prezentelor instrucțiuni, livrările de bunuri care sunt transportate din teritoriul comunitar, astfel cum este

definit la art. 125² din Codul fiscal, în afara Comunității, chiar și cele prevăzute la lit. e), sunt denumite *exporturi*, iar furnizorul menționat la lit. d) este denumit *exportator*.

(4) Pentru acele operațiuni care prin natura lor nu permit operatorilor economici să fie în posesia documentelor de justificare a scutirii în momentul faptului generator, prezentarea documentelor pentru justificarea scutirii de taxă se va face în termen de maximum 90 de zile calendaristice de la data la care a intervenit faptul generator de taxă pentru operațiunea în cauză.

(5) Dacă pentru operațiuni scutite de taxă sunt emise facturi pentru valoarea totală ori parțială a unor operațiuni înaintea faptului generator de taxă sau sunt emise facturi pentru avansuri, scutirea se justifică în conformitate cu prevederile prezentelor instrucțiuni, în termenul prevăzut la alin. (4), de la data faptului generator de taxă.

(6) În cazul în care nu sunt prezentate documentele de justificare a scutirii de taxă la data efectuării controlului și pentru operațiunea în cauză a intervenit faptul generator, organele de inspecție fiscală au dreptul de a suspenda inspecția fiscală până la data prezentării acestora.

(7) Suspendarea inspecției fiscale nu poate depăși termenul prevăzut la alin. (4) și se va face cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(8) Dacă inspecția fiscală a fost deja efectuată și, ulterior expirării termenului prevăzut la alin. (4), fără să depășească termenul legal de prescripție, persoana impozabilă intră în posesia documentelor de justificare a scutirii de taxă, aceasta poate solicita organelor fiscale competente reverificarea perioadei respective, în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(9) Scutirile cu drept de deducere sunt aplicate în măsura în care persoanele impozabile pot justifica scutirea cu documentele prevăzute de prezentele instrucțiuni. Aplicarea regimului de taxare pentru operațiuni scutite cu drept de deducere de către persoanele impozabile nu va fi sancționată de organele de inspecție fiscală.”

2. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată, în conformitate cu prevederile art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, livrările de bunuri expediate sau transportate în afara Comunității de furnizor sau de altă persoană în contul său. Prin *persoană care expediază sau transportă bunuri în afara Comunității în contul furnizorului* se înțelege orice persoană care face transportul. Scutirea se aplică numai în situația în care, potrivit prevederilor contractuale dintre furnizor și cumpărător, transportul bunurilor în afara Comunității este în sarcina furnizorului, care poate face transportul cu mijloace proprii sau poate apela la o altă persoană pentru efectuarea transportului.

(2) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se justifică de către exportator cu următoarele documente:

a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, sau, dacă transportul bunurilor nu presupune o tranzacție, documentele solicitate de autoritatea vamală pentru întocmirea declarației vamale de export;

b) unul dintre următoarele documente:

1. declarația vamală de export, certificată de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar, și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

2. documentul de însoțire la export (EAD), certificat de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar, și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

3. confirmarea electronică a părăsirii teritoriului comunitar, transmisă de biroul vamal;

c) documente din care să rezulte că transportul este realizat de furnizor ori în numele său, cum sunt: documentul de transport, comanda de cumpărare, de vânzare sau contractul, documentele de asigurare.”

3. La articolul 3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul în care livrarea de bunuri se referă la bunuri cumpărate în România de călători persoane fizice, nestabiliți în Comunitate, care sunt transportate în bagajul personal al călătorului, scutirea de taxa pe valoarea adăugată se aplică potrivit procedurilor și condițiilor stabilite prin ordin distinct al ministrului finanțelor publice.”

4. Articolele 4—6 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Sunt scutite de taxă, potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, prestările de servicii, inclusiv transportul și serviciile accesorii transportului, altele decât cele prevăzute la art. 141 din Codul fiscal, legate direct de exportul de bunuri.

(2) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru serviciile de transport de bunuri legate direct de exportul de bunuri, se justifică de prestator în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal, și dacă aceasta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport, dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu beneficiarul;

c) documentele specifice de transport prevăzute la alin. (4), în funcție de tipul transportului, sau, după caz, copii de pe aceste documente;

d) documente din care să rezulte că bunurile transportate au fost exportate.

Exemplul 1: A facturează către B un transport din Italia în Elveția. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, cu toate că locul exportului de bunuri este în Italia. Fiind un transport aferent unui export de bunuri, prestatorul va justifica scutirea de taxă, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în România și prestatorul ar fi avut obligația plății taxei dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Același raționament s-ar aplica și în cazul în care transportul ar fi efectuat din România

în Turcia sau în orice altă țară din afara Comunității, între două persoane impozabile stabilite în România.

Exemplul 2: A facturează către B un transport din Italia în Elveția. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Italia. Locul serviciului de transport este în Italia, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a acestui articol. În acest caz, serviciul fiind neimpozabil în România, nu este necesară justificarea scutirii de taxă. Deși operațiunea reprezintă o prestare intracomunitară de servicii, A nu va fi obligat să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, fiind scutită de taxă în statul beneficiarului.

Exemplul 3: A facturează către B un transport din China în SUA. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Nefiind un transport aferent unui export de bunuri din teritoriul Comunității, nu este aplicabilă nicio scutire de taxă. Persoana obligată la plata taxei este prestatorul conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care va emite o factură cu TVA către B.

(3) Dacă locul serviciului de transport de bunuri este în România și beneficiarul ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi scutită, acesta justifică scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru serviciile de transport legate direct de exportul de bunuri, cu:

a) factura emisă de prestator sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport, dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu prestatorul;

c) documentele specifice de transport prevăzute la alin. (4), în funcție de tipul transportului, sau, după caz, copii de pe aceste documente;

d) documente din care să rezulte că bunurile transportate au fost exportate din Comunitate.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.

Exemplu: A facturează către B un transport din Italia în Elveția. A este o persoană impozabilă stabilită în Franța, iar B este o persoană impozabilă stabilită în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Fiind un transport aferent unui export de bunuri, beneficiarul va justifica scutirea de taxă, deoarece prestatorul nu este o persoană impozabilă stabilită în România și beneficiarul ar fi avut obligația plății taxei conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Deși operațiunea reprezintă o achiziție intracomunitară de servicii, B nu ar avea obligația să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă justifică scutirea de taxă.

(4) În aplicarea prevederilor alin. (2) și (3), se consideră documente specifice de transport, în funcție de tipul transportului:

a) în cazul transportului auto: Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele (CMR), carnetul TIR și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

b) în cazul transportului feroviar: scrisoarea de trăsură, documentul de transport internațional pe căile ferate, care să poarte ștampila stației de expediție, documentul de transmitere a vagonului la calea ferată vecină, care să confirme ieșirea

mărfii din Comunitate, și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

c) în cazul transportului multimodal cale ferată—naval: scrisoarea de trăsură și foaia de conosament și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

d) în cazul transportului prin conducte: documentul emis de transportator, cuprinzând date referitoare la bunurile transportate, și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1.

(5) Scutirea de taxă pentru transporturile de bunuri prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se aplică și în cazul transporturilor combinate. Justificarea scutirii se realizează pe baza documentelor prevăzute la alin. (2), în cazul prestatorului, sau la alin. (3), în cazul beneficiarului, precum și a documentelor specifice fiecărui tip de transport care intră în componența transportului combinat, conform alin. (4).

(6) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru serviciile accesorii transportului legat direct de exportul de bunuri, se justifică de către prestatorul serviciilor, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu ar fi aplicată o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) contractul încheiat cu beneficiarul;

b) factura care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

c) documentele din care să rezulte că sunt servicii accesorii unui transport de bunuri care au fost exportate din Comunitate.

Exemplul 1: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri efectuat în Elveția, aferent unui transport din Italia în Elveția. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de descărcare este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Fiind un serviciu accesoriu unui transport aferent unui export de bunuri, prestatorul va justifica scutirea de taxă, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în România și prestatorul ar fi avut obligația plății taxei dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă.

Exemplul 2: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri efectuat în Elveția, aferent unui transport din Italia în Elveția. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Italia. Locul serviciului de descărcare este în Italia, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a acestui articol. În acest caz, serviciul fiind neimpozabil în România, nu este necesară justificarea scutirii de taxă. Deși operațiunea reprezintă o prestare intracomunitară de servicii, A nu va fi obligat să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, operațiunea fiind scutită de taxă în statul beneficiarului.

Exemplul 3: A facturează către B un serviciu de încărcare de bunuri în camioane, serviciul fiind efectuat pe teritoriul Serbiei. Bunurile sunt transportate din Serbia în Elveția. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de încărcare este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Nefiind un serviciu accesoriu unui transport aferent unui export de bunuri din teritoriul Comunității, nu este aplicabilă nicio scutire de taxă. Persoana obligată la plata taxei este prestatorul, conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care va emite o factură cu TVA către B.

(7) Dacă locul serviciilor accesorii transportului legat direct de exportul de bunuri este în România, scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la

plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită, pe baza următoarelor documente:

a) contractul încheiat cu prestatorul serviciilor;

b) factura emisă de prestator;

c) documentele din care să rezulte că serviciile sunt accesorii unui transport de bunuri care au fost exportate.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.

Exemplu: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri efectuat pe teritoriul Elveției. Bunurile sunt transportate din Italia în Elveția. A este o persoană impozabilă stabilită în Franța, iar B este o persoană impozabilă stabilită în România. Locul serviciului de descărcare este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Fiind un serviciu accesoriu unui transport legat direct de un export de bunuri, beneficiarul va justifica scutirea de taxă, deoarece prestatorul nu este o persoană impozabilă stabilită în România și beneficiarul ar fi avut obligația plății taxei conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Deși operațiunea reprezintă o achiziție intracomunitară de servicii, B nu ar avea obligația să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă justifică scutirea de taxă.

(8) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru alte prestări de servicii legate direct de exportul de bunuri, se justifică de către prestatorul serviciilor, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) contractul încheiat cu beneficiarul;

b) factura care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

c) documentele din care să rezulte că prestările de servicii efectuate sunt legate direct de exportul de bunuri.

Exemplele prezentate la alin. (6) vor fi avute în vedere corespunzător și pentru serviciile prevăzute de prezentul alineat.

(9) Dacă locul altor servicii legate direct de exportul de bunuri este în România, scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită, pe baza următoarelor documente:

a) contractul încheiat cu prestatorul serviciilor;

b) factura emisă de prestator;

c) documentele din care să rezulte că prestările de servicii sunt legate direct de exportul de bunuri.

Exemplul prezentat la alin. (7) va fi avut în vedere corespunzător pentru serviciile prevăzute de prezentul alineat.

Art. 5. — (1) Sunt scutite de taxă, potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, prestările de servicii, inclusiv transportul și serviciile accesorii transportului, legate direct de importul de bunuri, dacă valoarea acestora este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit art. 139 din Codul fiscal.

(2) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, pentru serviciile de transport de bunuri legate direct de importul de bunuri, se justifică de prestator, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă aceasta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o

scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport, dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu beneficiarul;

c) documentele specifice de transport prevăzute la alin. (4), în funcție de tipul transportului, sau, după caz, copii de pe aceste documente;

d) documentele din care să rezulte că bunurile transportate au fost importate în Comunitate și că valoarea serviciilor este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate.

Exemplul 1: A facturează către B un transport din Elveția în Italia. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, cu toate că locul importului de bunuri este în Italia. Fiind un transport aferent unui import de bunuri, prestatorul va justifica scutirea de taxă, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în România și prestatorul ar fi avut obligația plății taxei dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Același raționament s-ar aplica în situația în care bunurile ar fi transportate din orice alt stat din afara Comunității în România, locul importului de bunuri fiind în România, dacă serviciul de transport este realizat de un prestator persoană impozabilă, stabilit în România, către un beneficiar persoană impozabilă, stabilit în România.

Exemplul 2: A facturează către B un transport din Elveția în Italia. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Italia. Locul serviciului de transport este în Italia, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. În acest caz, serviciul fiind neimpozabil în România, nu este necesară justificarea scutirii de taxă de către A. Deși operațiunea reprezintă o prestare intracomunitară de servicii, A nu va fi obligat să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, operațiunea fiind scutită de taxă în statul beneficiarului.

Exemplul 3: A facturează către B un transport din China în SUA. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Nefiind un transport aferent unui import de bunuri în Comunitate, nu este aplicabilă nicio scutire de taxă. Persoana obligată la plata taxei este prestatorul A, conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care va emite o factură cu TVA către B.

(3) Dacă locul serviciilor de transport direct legate de importul de bunuri, a căror valoare este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit art. 139 din Codul fiscal, este în România, scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) factura emisă de prestator sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport, dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu prestatorul;

c) documentele specifice de transport prevăzute la alin. (4), în funcție de tipul transportului, sau, după caz, copii de pe aceste documente;

d) documentele din care să rezulte că bunurile transportate au fost importate în Comunitate și că valoarea serviciilor este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit

art. 139 din Codul fiscal sau echivalentului acestui articol din legislația altui stat membru.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.

Exemplu: A facturează către B un transport din Elveția în Italia. A este o persoană impozabilă stabilită în Franța, iar B este o persoană impozabilă stabilită în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, cu toate că locul importului de bunuri este în Italia. Fiind un transport aferent unui import de bunuri, beneficiarul va justifica scutirea de taxă, deoarece prestatorul nu este o persoană impozabilă stabilită în România și beneficiarul ar fi avut obligația plății taxei conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Deși operațiunea reprezintă o achiziție intracomunitară de servicii, B nu are obligația să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă ar justifica scutirea de taxă.

(4) În aplicarea alin. (2) și (3), se consideră documente specifice de transport, în funcție de tipul transportului:

a) în cazul transportului auto: Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele (CMR), carnetul TIR și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

b) în cazul transportului feroviar: scrisoarea de trăsură, documentul de transport internațional pe căile ferate, care să poarte ștampila stației de expediție, documentul de transmitere a vagonului la calea ferată vecină, care să confirme intrarea mărfii în Comunitate, și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

c) în cazul transportului multimodal cale ferată—naval: scrisoarea de trăsură și foaia de conosament și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

d) în cazul transportului prin conducte: documentul emis de transportator, cuprinzând date referitoare la bunurile transportate și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1.

(5) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, pentru prestările de servicii accesorii transportului și alte prestări de servicii, direct legate de importul de bunuri, dacă valoarea acestora este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit art. 139 din Codul fiscal, se justifică de prestator, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu beneficiarul;

c) documentele din care să rezulte că prestările de servicii sunt accesorii transportului bunurilor importate în Comunitate sau sunt servicii aferente importului de bunuri în Comunitate și că valoarea serviciilor este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate.

Exemplu 1: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri efectuat în Italia, aferent unui transport din Elveția în Italia. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de descărcare este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, cu toate că locul importului de bunuri este în Italia. Fiind un serviciu accesoriu unui transport direct legat de un import de bunuri, prestatorul va justifica scutirea de taxă, deoarece beneficiarul este o persoană

impozabilă stabilită în România și prestatorul ar fi avut obligația plății taxei dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Fiind un serviciu prestat între două persoane impozabile stabilite în România, nu este considerat un serviciu intracomunitar.

Exemplul 2: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri efectuat în Italia, aferent unui transport din Elveția în Italia. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Italia. Locul serviciului de descărcare este în Italia, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a acestui articol. În acest caz, serviciul fiind neimpozabil în România, A nu trebuie să justifice scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal. Deși operațiunea reprezintă o prestare intracomunitară de servicii, A nu va fi obligat să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, fiind scutită de taxă în statul beneficiarului.

Exemplul 3: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri din camioane, serviciul fiind efectuat pe teritoriul Elveției. Bunurile sunt transportate din Serbia în Elveția. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de descărcare este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Nefiind un serviciu accesoriu unui transport aferent unui import de bunuri în teritoriul Comunității, nu este aplicabilă nicio scutire de taxă. Persoana obligată la plata taxei este prestatorul A, conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care va emite o factură cu TVA către B.

(6) Dacă locul serviciilor accesorii transportului și altor prestări de servicii, direct legate de importul de bunuri a căror valoare este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit art. 139 din Codul fiscal, este în România, scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită, cu următoarele documente:

- a) factura emisă de prestator;
- b) contractul încheiat cu prestatorul;
- c) documentele din care să rezulte că serviciile respective sunt accesorii transportului bunurilor importate sau sunt aferente importului de bunuri în Comunitate și că valoarea serviciilor este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.

Exemplu: A facturează către B descărcarea bunurilor din camion efectuată în Italia. Bunurile au fost transportate din Elveția în Italia. A este o persoană impozabilă stabilită în Franța, iar B este o persoană impozabilă stabilită în România. Locul serviciului de descărcare direct legat de importul de bunuri este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, cu toate că locul importului este în Italia. Fiind un serviciu accesoriu unui import de bunuri, beneficiarul B va justifica scutirea de taxă, deoarece prestatorul A nu este o persoană impozabilă stabilită în România și beneficiarul ar fi avut obligația plății taxei conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Deși operațiunea reprezintă o achiziție intracomunitară de servicii, B nu ar avea obligația să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă ar justifica scutirea de taxă.

Art. 6. — (1) Sunt scutite de taxă, potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, prestările de servicii efectuate în România asupra bunurilor mobile achiziționate ori importate în vederea prelucrării în România și care ulterior sunt transportate în afara Comunității de către prestatorul serviciilor sau de către

client, dacă acesta nu este stabilit în România, ori de altă persoană în numele oricăruia dintre aceștia. Scutirea de taxă pe valoarea adăugată prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal se aplică prestărilor de servicii de prelucrare și în cazul în care prestatorul de servicii care efectuează aceste servicii în baza unui contract încheiat cu un client nestabilit în România achiziționează sau importă bunuri în vederea încorporării în produsul prelucrat ori în vederea utilizării în legătură directă cu produsele prelucrate. Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal se aplică pentru prestările de servicii pentru care locul prestării se consideră în România, conform prevederilor art. 133 din Codul fiscal, și se justifică cu documentele prevăzute la alin. (3) sau (4), după caz. Orice bun încorporat în produsul prelucrat, ambalajele sau alte bunuri utilizate în legătură directă cu produsul prelucrat sunt accesorii serviciilor realizate și nu vor fi tratate ca livrări de bunuri, ci ca fiind parte a serviciului prestat.

(2) În cazul bunurilor importate în România în vederea prelucrării, calitatea de importator o poate avea, conform prevederilor pct. 59 din Normele de aplicare a titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, fie proprietarul bunurilor, fie persoana impozabilă înregistrată conform art. 153 din Codul fiscal, care importă bunuri în România în regimul vamal de perfecționare activă în sistem de rambursare, prevăzut la art. 114 paragraful 1 lit. (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, în vederea prelucrării, cu condiția ca bunurile rezultate ca urmare a acestor operațiuni să fie reexportate în afara Comunității sau să fie achiziționate de către persoana impozabilă respectivă. În situația în care bunurile rezultate în urma prelucrării nu sunt reexportate în afara Comunității, prestatorul de servicii care a importat bunurile în România în vederea prelucrării pierde dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente importului, cu excepția cazului în care achiziționează bunurile rezultate în urma prelucrării. În situația în care locul prestării este considerat a fi în România conform prevederilor art. 133 din Codul fiscal, dacă bunurile rezultate în urma prelucrării nu sunt reexportate în afara Comunității, prestările de servicii de prelucrare nu sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată. Dacă serviciile sunt prestate către un beneficiar persoană impozabilă, stabilit în alt stat membru, locul prestării se consideră în statul membru în care este stabilit beneficiarul conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a acestui articol, serviciile fiind neimpozabile în România. Totuși, prestatorul nu are obligația de a depune declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă prestarea de servicii este scutită de TVA în statul beneficiarului.

(3) Scutirea de taxă prevăzută la alin. (1), pentru prelucrarea bunurilor mobile corporale achiziționate din România sau din alte state membre ori importate de către clientul care nu este stabilit în România, se justifică de prestatorul serviciilor cu următoarele documente:

- a) contractul încheiat cu clientul care nu este stabilit în România;
- b) factura pentru serviciile de prelucrare efectuate, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;
- c) copie de pe unul dintre următoarele documente:
  1. declarația vamală de export, certificată de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar, și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau
  2. documentul de însoțire la export (EAD), certificat de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar, și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

3. confirmarea electronică a părăsirii teritoriului comunitar, transmisă de biroul vamal;

d) documentul de transport care atestă că bunurile rezultate în urma prelucrării părăsesc Comunitatea, dacă transportul bunurilor în afara Comunității intră în sarcina prestatorului de servicii, sau, după caz, copie de pe acest document, dacă transportul bunurilor în afara Comunității intră în sarcina clientului nestabilit în România.

(4) Scutirea de taxă prevăzută la alin. (1), pentru prelucrarea bunurilor mobile corporale importate de către prestatorul de servicii, se justifică de prestator cu următoarele documente:

a) contractul încheiat cu clientul care nu este stabilit în România;

b) factura pentru serviciile prestate, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

c) autorizația de perfecționare activă în sistem de rambursare;

d) declarația vamală pentru regimul vamal de perfecționare activă în sistemul de rambursare;

e) dovada exportului bunurilor rezultate în urma prelucrării, reprezentată de unul dintre următoarele documente:

1. declarația vamală de export, certificată de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

2. documentul de însoțire la export (EAD), certificat de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

3. confirmarea electronică a părăsirii teritoriului comunitar, transmisă de biroul vamal;

f) documentul de transport, care atestă că bunurile rezultate în urma prelucrării părăsesc Comunitatea, dacă transportul bunurilor în afara Comunității intră în sarcina prestatorului de servicii, sau, după caz, copie de pe acest document, dacă transportul bunurilor în afara Comunității intră în sarcina clientului nestabilit în România.

Exemplul 1: A facturează către B servicii de confecționare produse textile, materiile prime fiind achiziționate din Franța de către client, respectiv de B. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Elveția. Locul prestării serviciilor fiind în România conform art. 133 alin. (7) din Codul fiscal, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității, A trebuie să justifice scutirea de TVA, întrucât ar fi avut obligația plății taxei dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă.

Exemplul 2: A facturează către B servicii de confecționare produse textile, materiile prime fiind achiziționate din Franța de către client, respectiv de B. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Italia. Locul prestării serviciilor se consideră a fi în Italia, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a acestui articol, serviciile fiind neimpozabile în România. Deși operațiunea reprezintă o prestare intracomunitară de servicii, prestatorul nu are obligația de a depune declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă prestarea de servicii este scutită de TVA în statul beneficiarului, respectiv în Italia.”

5. La articolul 7, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Partea din transportul internațional de persoane pentru care se aplică scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal este transportul pentru care locul prestării se consideră a fi în România, potrivit art. 133 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal.”

6. La articolul 8, alineatele (4)—(6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Justificarea scutirii de taxă pe valoarea adăugată se realizează fie de furnizor/prestator, fie de beneficiar, pe baza

documentelor care atestă că livrările de bunuri și prestările de servicii sunt destinate scopurilor prevăzute de lege. Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal se aplică atât pentru livrările de bunuri/prestările de servicii realizate în beneficiul direct al armatorilor de nave, cât și în situația în care între furnizori/prestatori și armator se interpune un agent de navă. Scutirea de taxă pentru prestările de servicii prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. h) pct. 1 și 3 din Codul fiscal se justifică de către prestatorul serviciilor, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Dacă locul prestărilor de servicii prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. h) pct. 1 și 3 din Codul fiscal este în România, scutirea de taxă se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită.

Exemplul 1: A facturează către B servicii de reparații ale unei nave destinate transportului maritim, serviciile fiind efectuate pe teritoriul României. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Norvegia. Locul prestării serviciului fiind în România conform art. 133 alin. (7) din Codul fiscal, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă nestabilită în Comunitate, prestatorul trebuie să justifice scutirea de taxă, întrucât ar fi fost persoana obligată la plata taxei dacă operațiunea nu era scutită.

Exemplul 2: A facturează către B servicii de reparații ale unei nave destinate transportului maritim. A este o persoană impozabilă stabilită în Dubai, iar B este o persoană impozabilă stabilită în România. Locul prestării serviciului este în România conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în România. Prestatorul nefiind stabilit în România, beneficiarul trebuie să justifice scutirea de taxă, întrucât ar fi fost persoana obligată la plata taxei dacă operațiunea nu era scutită.

(5) Scutirea de taxă pe valoarea adăugată nu se acordă pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii destinate construirii navelor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal. Livrările de bunuri destinate construirii navelor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal sau pentru orice alt tip de nave pot fi scutite de taxă pe valoarea adăugată, conform prevederilor art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, dacă livrarea respectivă se încadrează într-o măsură de simplificare prevăzută prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(6) Prin *transport internațional*, în sensul art. 143 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal, se înțelege transportul care are fie punctul de plecare, fie punctul de sosire în afara țării, fie ambele puncte în afara țării.”

7. La articolul 9, alineatele (5)—(7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) În cazul companiilor aeriene care nu sunt stabilite în România, în scopul aplicării scutirilor se va considera că activitatea acestora constă întotdeauna, în principal, în transportul internațional de persoane și/sau de mărfuri efectuat cu plată. În cazul companiilor aeriene stabilite în România, Direcția generală aviație civilă din cadrul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii va emite un certificat care atestă faptul că activitatea acestora constă, în principal, în transportul internațional de persoane și/sau de mărfuri efectuat cu plată, care va fi transmis în copie furnizorilor/prestatorilor, ca document justificativ pentru aplicarea scutirii. Certificatul va fi eliberat la solicitarea companiilor aeriene, după cum urmează:

a) în cazul în care certificatul este solicitat în anul curent pentru anul următor, va fi avută în vedere activitatea desfășurată

în anul solicitării și certificatul va fi valabil de la data de 1 ianuarie până la data de 31 decembrie a anului calendaristic următor;

b) în situația în care certificatul nu a fost solicitat în anul curent pentru anul următor, va fi avută în vedere activitatea desfășurată în anul precedent și certificatul va fi valabil de la data emiterii până la data de 31 decembrie a anului în care a fost eliberat;

c) în cazul companiilor aeriene nou-înființate, certificatul va fi eliberat în anul înființării pe baza planului de afaceri prezentat Direcției generale aviației civile din cadrul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și va fi valabil de la data emiterii până la data de 31 decembrie a anului în care a fost eliberat.

(6) Scutirea de taxă pe valoarea adăugată nu se acordă pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii destinate construirii aeronavelor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal. Livrările de bunuri destinate construirii aeronavelor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal sau pentru orice alt tip de aeronave pot fi scutite de taxa pe valoarea adăugată conform prevederilor art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, dacă livrarea respectivă se încadrează într-o măsură de simplificare prevăzută prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(7) Justificarea scutirii de taxă pe valoarea adăugată se realizează pe baza documentelor care atestă că livrările de bunuri și prestările de servicii sunt destinate scopurilor prevăzute de lege și a certificatului prevăzut la alin. (5) pentru companiile aeriene stabilite în România. Scutirea prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal se aplică atât pentru livrările de bunuri/prestările de servicii realizate în beneficiul direct al companiilor aeriene, cât și în situația în care între furnizori/prestatori și compania aeriană se interpune un agent de navă. Scutirea de taxă pentru prestările de servicii prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. i) pct. 1 și 3 din Codul fiscal se justifică de către prestatorul serviciilor, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu

prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Dacă locul prestărilor de servicii prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. i) pct. 1 și 3 din Codul fiscal este în România, scutirea de taxă se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită.”

8. La articolul 9, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) În sensul art. 143 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, transportul internațional are înțelesul de la art. 8 alin. (6).”

9. La articolul 11, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) Conform art. 144¹ din Codul fiscal, sunt scutite de taxă serviciile prestate de intermediarii care acționează în numele și în contul altei persoane, în cazul în care aceste servicii sunt prestate în legătură cu operațiunile scutite prevăzute la art. 143 și 144 din Codul fiscal, cu excepția operațiunilor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. f) și la art. 143 alin. (2) din Codul fiscal. Scutirea de taxă se justifică de prestator în măsura în care locul prestării serviciului de intermediere este considerat a fi în România conform art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi persoana obligată la plata TVA conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu s-ar aplica o scutire de TVA. Beneficiarul serviciului de intermediere are obligația să justifice scutirea de taxă dacă locul prestării este considerat în România conform art. 133 din Codul fiscal și în situația în care acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi scutită.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 1 ianuarie 2010.

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Pogea

București, 21 decembrie 2009.
Nr. 3.419.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

